

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde reputaties

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoorde reputaties

Deel 2 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8699-0

ISBN 978-90-6023-796-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Glory in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Irene Lamprakou / Trevillion Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1995 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bovendien was de reputatie goedkoop...
Ze hebben hem sindsdien behouden door te sterven.

Dryden

Gestikt in ambitie van de laagste soort.

Shakespeare

1

De doden waren haar werk. Ze leefde met ze, werkte met ze, bestudeerde ze. Ze droomde zelfs van ze. En omdat dat blijkbaar nog niet genoeg was, rouwde ze ergens in een diepe, verborgen kamer van haar hart om ze.

In de tien jaar als politieagent was ze harder geworden. Ze keek onbewogen, zakelijk en vaak cynisch naar de dood en zijn vele oorzaken. Daardoor leken situaties zoals die ze nu bekeek, op een regenachtige nacht in een donkere straat vol ranzig afval, bijna te gewoon. Toch raakte het haar.

Ze vond moord niet meer schokkend, maar nog steeds walgelijk.

Deze vrouw was ooit mooi geweest. Lange lokken goudblond haar lagen als zonnestrallen uitgewaaierd op het smerige trottoir. Haar ogen, opengesperd en met nog steeds die angstige uitdrukking die de dood vaak achterliet, staken diep paarsrood af tegen de lijkleke, natgeregende wangen.

Ze droeg een duur pakje, dezelfde warme kleur als haar ogen. Het jasje was netjes dichtgeknoopt, in tegenstelling tot de opgetrokken rok die haar afgetrainde dijen onthulde. Aan haar vingers, oren en op de hippe revers van haar jasje glinsterden juwelen. Naast haar uitgestrekte vingers lag een leren tas met een gouden sluiting.

Haar keel was wreed doorgesneden.

Inspecteur Eve Dallas hurkte neer naast de dood en onderzocht hem nauwgezet. De aanblik en geuren waren vertrouwd, maar iedere keer, zonder uitzondering, was er iets nieuws. Zowel het slachtoffer als de dader lieten hun eigen sporen achter, hun eigen stijl – dat maakte moord persoonlijk.

De plaats delict was al opgenomen. De politiesensoren waren geplaatst, evenals een privacyscherm om nieuwsgierigen op een afstand te houden en aantasting van de plaats delict te voorkomen.

Het verkeer, voor zover daar in dit gebied sprake van was, werd omgeleid. Het weinige luchtverkeer op dit nachtelijke uur veroorzaakte weinig overlast. Het drumritme van de muziek uit de seksclub aan de overkant van de straat dreunde constant door de lucht, zo nu en dan doorspekt met feestgejoel. De gekleurde lichten van het roterende uithangbord dansten over het scherm, wierpen felle kleuren op het lichaam van het slachtoffer.

Eve had de club voor de rest van de nacht kunnen laten sluiten, maar dat leek onnodig gedoe. Zelfs in 2058, ondanks het vuurwapenverbod en genetische testen die zorgden dat gewelddadige, erfelijke neigingen in de kiem werden gesmoord, werden er moorden gepleegd. En nog wel met zo'n regelmaat dat de feestgangers aan de andere kant van de straat zich zouden ergeren bij de gedachte dat ze moesten vertrekken vanwege zo'n onbelangrijk ongemak als de dood.

Een agent stond bij de draaiende video- en audioapparatuur. Naast het scherm stonden een paar forensische sweepers op een kluitje tegen de slagregen over werk en sport te praten. Ze hadden nog niet de moeite genomen naar het lichaam te kijken, hadden haar nog niet herkend.

Was het erger als je het slachtoffer kende? vroeg Eve zich af. De blik in haar ogen verhardde toen ze zag hoe de regen het bloed verdunde.

Ze kende openbaar aanklager Cicely Towers slechts beroepsmatig, maar goed genoeg om een uitgesproken mening te hebben over een sterke vrouw. *Een succesvolle vrouw, dacht Eve, een vechter, een vrouw die hardnekkig gerechtigheid najaagde.*

Had ze dat hier nagejaagd, in deze akelige buurt?

Zuchtend boog Eve voorover en opende de elegante, dure tas om de visuele identificatie te bevestigen. 'Cicely Towers,' zei ze in de recorder. 'Vrouw, 45 jaar, gescheiden. Woonachtig 2132 East 83rd, nummer 61-B. Geen roof. Slachtoffer draagt nog sieraden. Ongeveer...' Ze doorzocht de portefeuille. 'Twintig aan biljetten, vijftig credits en zes betaalkaarten op de plaats delict. Geen zichtbare tekenen van verzet of seksueel misbruik.'

Ze keek weer naar de vrouw die languit op de stoep lag. *Wat had je hier in godsnaam te zoeken, Towers?* vroeg ze zich af. *Hier, ver van het centrum van de macht, van je chique huis?*

En *zakelijk gekleed*, dacht ze. Eve kende de autoritaire kleding van Cicely Towers goed, had haar in de rechtszaal en op het stadhuis bewonderd. Krachtige kleuren – altijd klaar om voor de camera te verschijnen – bijpassende accessoires, altijd een tikje vrouwelijk.

Eve ging staan, wreef afwezig over de natte knieën van haar spijkerbroek. ‘Moord,’ zei ze kort. ‘Neem maar mee.’

Het verraste Eve niet dat de media al lucht van de moord hadden gekregen en dat ze werd opgewacht bij het chique gebouw waar Cicely Towers had gewoond. Diverse cameraploegen en gretige journalisten hadden hun kamp al opgeslagen op het onberispelijke trottoir. Dat het drie uur ‘s ochtends was en de regen met bakken naar beneden kwam, schrok hen niet af. In hun ogen zag Eve de roofzuchtige glans. Het verhaal was de prooi, kijfcijfers de prijs.

Ze wist de camera die naar haar toe draaide te negeren, evenals de vragen die als prikkende pijlen op haar werden afgevuurd. Ze was bijna gewend aan het verlies van haar anonimiteit. Door de zaak die ze de afgelopen winter had onderzocht en afgesloten, was ze in één keer in de belangstelling komen te staan. Door die zaak, dacht ze terwijl ze een ijsskoude blik in de richting van een verslaggever wierp die het lef had haar de weg te versperren, en haar relatie met Roarke.

Het was een moordzaak geweest. En een gewelddadige dood, hoe spannend ook, verloor al snel aan publieke belangstelling.

Maar Roarke was altijd nieuws.

‘Wat kunt u ons vertellen, inspecteur? Hebt u al een verdachte? Is er een motief? Kunt u bevestigen dat openbaar aanklager Towers is onthoofd?’

Even vertraagde Eve haar zevenmijlspassen en liet haar blik over de groep doorweekte verslaggevers met hun verwilderde blikken gaan. Ze was nat, moe en walgde, maar was ook behoedzaam. Ze

had geleerd dat de media elk stukje dat je van jezelf liet zien uitknepen, verdraaiden en door de mangel haalden.

‘Op dit moment geeft het bureau geen commentaar, behalve dat het onderzoek naar de dood van openbaar aanklager Towers in volle gang is.’

‘Hebt u de leiding over de zaak?’

‘Precies,’ zei ze kort en liep tussen de twee agenten door die de ingang van het gebouw bewaakten.

De foyer stond vol bloemen: lange rijen, een overvloed aan geurige, kleurige bloemen die haar deden denken aan lente in een exotisch oord – het eiland waar ze drie heerlijke dagen met Roarke had doorgebracht terwijl ze herstelde van een kogelwond en uitputting.

Ze nam geen tijd om glimlachend stil te staan bij de herinnering, zoals ze onder andere omstandigheden zou hebben gedaan, maar liet haar penning zien en liep over de terracottakleurige tegels naar de eerste lift.

Binnen waren nog meer uniformen. Achter de balie in de foyer waren er twee bezig met de geautomatiseerde beveiliging, andere hielden de ingang in de gaten, weer andere stonden bij de liftkokers. Zo veel mankracht was onnodig, maar Towers was openbaar aanklager, dus een van hen.

‘Is haar appartement verzegeld?’ vroeg Eve aan het dichtstbijzijnde uniform.

‘Ja, chef. Er is niemand naar binnen of naar buiten gegaan sinds uw telefoontje van tien over twee.’

‘Ik wil kopieën van de beveiligingsdisks.’ Ze liep de lift in. ‘Om te beginnen van de afgelopen vierentwintig uur.’ Ze keek naar de naam op zijn uniform. ‘Ik wil een team van zes voor buurtonderzoek, te beginnen om zeven uur, Biggs. Verdieping eenenzestig,’ beval ze en de doorzichtige liftdeuren sloten geruisloos.

Ze stapte uit op de luxueuze vloerbedekking van de eenenzestigste, de museale stilte in. De gangen waren smal, zoals in de meeste gebouwen met meerdere woningen die in de afgelopen vijftig jaar waren gebouwd. De muren waren smetteloos roomwit met spie-

gels op uitgemeten afstanden om een ruimtelijke illusie te wekken.

Binnen in de appartementen was aan ruimte geen gebrek, overdacht Eve. Er waren er slechts drie op de hele verdieping. Ze ontgrendelde het slot op 61-B met haar politieloper en liep de vredige elegantie binnen.

Cicely Towers had het goed voor elkaar, besloot Eve. En ze genoot van het goede leven. Terwijl Eve de zakcamera uit haar werkkist haalde en aan haar jas bevestigde, keek ze de woning onderzoekend rond. Ze herkende twee schilderijen van een beroemde, eenentwintigste-eeuwse kunstenaar, ze hingen aan een lichtroze muur boven een ruim, U-vormig zitgedeelte, ingericht in stroken mat roze en mat groen. Door haar relatie met Roarke kon ze de schilderijen thuisbrengen en ze herkende de comfortabele rijkdom in de eenvoudige inrichting en voorkeuren.

Hoeveel verdient een openbaar aanklager eigenlijk per jaar? vroeg ze zich af terwijl de camera de locatie vastlegde.

Alles was netjes, overdreven netjes. Maar wat wil je, bedacht Eve, voor zover ze Towers kende, was de vrouw uiterst netjes. Ze kleepte zich netjes, werkte netjes, schermde haar privéleven netjes af.

Wat had een elegante, slimme en uiterst nette vrouw dan midden op een gure avond in een gevaarlijke buurt te zoeken?

Eve liep door de kamer. De vloer was van wit hout en glansde als een spiegel onder mooie vloerkleden waarin de dominante kleuren uit de kamer terugkwamen. Op de tafel stonden ingelijste hologrammen van kinderen in diverse leeftijdscategorieën, van baby tot middelbare-schoolleeftijd. Een jongen en een meisje, allebei knap, allebei stralend.

Vreemd, dacht Eve. Ze had de afgelopen jaren met Towers aan talloze zaken gewerkt. Wist ze dat de vrouw kinderen had? Ze schudde haar hoofd en liep naar het kleine werkstation dat was ingebouwd in een elegante werkplek in de hoek van de kamer. Weer gebruikte ze haar looper om in te loggen.

‘Afspraken van Cicely Towers, 2 mei.’ Eve tuitte haar lippen toen ze de informatie las. Een uur in een luxe, besloten fitnesscentrum

voorafgaand aan een drukke dag in de rechtbank, gevolgd door een afspraak om zes uur met een vooraanstaand advocaat, daarna een eetafspraak. Eve trok een wenkbrauw op. Etentje met George Hammett.

Roarke deed zaken met Hammett, herinnerde Eve zich. Ze had hem nu twee keer ontmoet en wist dat hij een charmante, slimme man was die zijn nogal extravagante levensstijl bekostigde met zijn transportbedrijf.

En Hammett was die dag de laatste afspraak van Cicely Towers. 'Printen,' mompelde ze en stopte de uitdraai in haar tas.

Daarna probeerde ze de 'link en vroeg alle inkomende en uitgaande gesprekken van de afgelopen twee dagen op. Ze zou waarschijnlijk dieper moeten graven, maar voorlopig vroeg ze de opnamen van de gesprekken op, stopte de disk weg en begon aan een lange, zorgvuldige doorzoeking van het appartement.

Tegen vijf uur 's ochtends had ze brandende ogen en hoofdpijn. De weinige slaap die ze tussen seks en moord in had weten te persen, begon zijn tol te eisen.

'Uit beschikbare informatie blijkt,' sprak ze vermoeid in de recorder, 'dat het slachtoffer alleen woont. Uit voorlopig onderzoek komen geen aanwijzingen voor het tegendeel naar voren. Er zijn geen aanwijzingen dat het slachtoffer haar woning tegen haar zin heeft verlaten en geen afspraken die verklaren waarom het slachtoffer naar de plaats van de moord is gegaan. Onderzoeksleider heeft informatie van haar computer en 'link veiliggesteld voor nader onderzoek. Buurtonderzoek begint om 07.00 uur en beveiligingsbeelden van het gebouw worden in beslag genomen. Onderzoeksleider verlaat de woning van het slachtoffer en gaat naar de kantooruimte van het slachtoffer op het stadhuis. Inspecteur Dallas, Eve. 05.08 uur.'

Eve zette de audio- en videoapparatuur uit, deed haar werkkist dicht en ging op weg.

Het was na tien toen ze weer op het hoofdbureau was. Ze gaf toe

aan haar lege maag en snelde naar de kantine. Teleurgesteld, maar niet verbaasd, zag ze dat de lekkere dingen op dit tijdstip al lang op waren. Ze nam genoeg met een sojamuffin en met wat in de kantine doorging voor koffie. Hoe smerig het ook was, ze werkte alles naar binnen voordat ze zich in haar kantoor installeerde.

Maar goed ook, want haar 'link begon direct te piepen.

‘Inspecteur.’

Ze slikte een zucht in terwijl ze in het brede, barse gezicht van Whitney staaarde. ‘Commissaris.’

‘Mijn kantoor, nu.’

Ze had geen tijd meer om haar mond dicht te doen voordat het scherm zwart werd.

Lekker dan, dacht ze. Ze wreef met haar handen over haar gezicht, daarna door haar korte, piekerige, bruine haar. Daar ging de kans om haar berichten te controleren, Roarke te bellen om hem te laten weten waar ze mee bezig was, of haar dutje van tien minuten waarover ze had gefantaseerd.

Ze ging weer staan, maakte haar stijve schouders los. Ze nam de tijd om haar jas uit te doen. Het leer had haar blouse beschermd, maar haar spijkerbroek was nog klam. Kalm negeerde ze het ongemak en verzamelde de weinige informatie die ze had. Als ze geluk had, kreeg ze misschien nog een kop koffie bij de commissaris op kantoor.

Binnen tien seconden had Eve door dat de koffie zou moeten wachten.

Whitney zat niet, zoals gewoonlijk, achter zijn bureau. Hij stond met zijn gezicht naar het enige raam in de muur, dat hem persoonlijk uitzicht bood op de stad die hij al meer dan dertig jaar diende en beschermde. Zijn handen waren op zijn rug gevouwen, maar de ontspannen houding werd tenietgedaan door de witte knokkels.

Eve bestudeerde kort de brede schouders, het grijzende, donkere haar en de brede rug van de man die nog maar enkele maanden geleden de functie van hoofdcommissaris had geweigerd om hier de scepter te kunnen blijven zwaaien.

‘Commissaris.’

‘Het regent niet meer.’

Ze kneep haar ogen verbaasd tot spleetjes voor ze behoedzaam een nietszeggende blik tevoorschijn toverde. ‘Ja, chef.’

‘Al met al is het een prettige stad, Dallas. Hierboven vergeet je dat maar al te makkelijk, maar toch is het een prettige stad. Ik doe op dit moment mijn best dat te onthouden.’

Ze zei niets, wist niets te zeggen. Ze wachtte af.

‘Ik heb jou de leiding gegeven over dit onderzoek. Formeel was Deblinsky aan de beurt, dus ik wil weten of ze je in de weg zit.’

‘Deblinsky is een prima rechercheur.’

‘Ja, dat klopt. Jij bent beter.’

Haar wenkbrauwen schoten omhoog, daarom was ze blij dat hij nog steeds met zijn rug naar haar toe stond. ‘Ik waardeer uw vertrouwen, commissaris.’

‘Dat heb je verdiend. Ik heb de procedure om persoonlijke redenen terzijde geschoven. Ik wil de beste, iemand die net even dat stapje verder gaat.’

‘Bijna iedereen kende openbaar aanklager Towers, commissaris. Er is geen agent in New York die niet dat beetje extra zou geven om de moordenaar te vinden.’

Hij zuchtte en de diepe ademhaling golfde door zijn dikke lichaam voordat hij zich omdraaide. Even zei hij niets, bestudeerde slechts de vrouw die hij de leiding had gegeven. Ze was tenger, maar schijn bedroog, want hij wist uit ervaring dat ze taaier was dan je op het eerste gezicht zou denken als je dat lange, slanke lichaam zag.

Ze zag er nu wel wat moe uit, had wallen onder haar whiskykleurige ogen en haar smalle gezicht was bleek. Maar daar kon hij zich niet druk om maken, niet nu.

‘Cicely Towers was een vriendin van me – een heel goede vriendin.’

‘Ik begrijp het.’ Eve vroeg zich af of dat zo was. ‘Het spijt me, commissaris.’

‘Ik kende haar al jaren. We zijn samen begonnen, een roekeloze

diender en een ambitieuze strafpleiter. Mijn vrouw en ik zijn peetouders van haar zoon.’ Hij stopte even en leek zich maar moeilijk te kunnen beheersen. ‘Ik heb haar kinderen ingelicht. Mijn vrouw gaat naar ze toe. Ze logeren bij ons tot na de herdenkingsdienst.’

Hij schraapte zijn keel, perste zijn lippen op elkaar. ‘Cicely was een van mijn oudste vrienden, maar ik respecteerde en bewonderde haar niet alleen als collega, ik hield ook veel van haar. Mijn vrouw is helemaal van de kaart; Cicely’s kinderen zijn er kapot van. Het enige wat ik ze kon vertellen, was dat ik alles, maar dan ook alles zal doen wat in mijn vermogen ligt om degene te vinden die haar dit heeft aangedaan, haar te geven waar ze bijna haar hele leven voor heeft gewerkt: gerechtigheid.’

Nu ging hij zitten, niet autoritair maar vermoeid. ‘Ik vertel je dit, Dallas, zodat je op voorhand weet dat ik deze zaak niet objectief kan bekijken. Op geen enkele manier. Dat lukt gewoon niet, ik vertrouw op jou.’

‘Ik waardeer uw openhartigheid, commissaris.’ Ze aarzelde slechts kort. ‘Omdat u een goede vriend van het slachtoffer bent, moet ik u zo snel mogelijk ondervragen.’ Ze zag de flikkering in zijn ogen en hoe zijn blik verhardde. ‘Uw vrouw ook, commissaris. Ik kan de ondervraging wel bij u thuis doen in plaats van hier als dat prettiger is.’

‘Juist.’ Hij haalde weer diep adem. ‘Daarom ben jij dus leider van het onderzoek, Dallas. Er zijn maar weinig rechercheurs die het lief hebben zo direct te werk te gaan. Ik stel het op prijs als je tot morgen wilt wachten, misschien zelfs een dag of twee langer voordat je mijn vrouw spreekt, het liefst thuis. Ik zal het regelen.’

‘Ja, chef.’

‘Wat kun je me tot zover vertellen?’

‘Ik heb de woning en het kantoor van het slachtoffer doorzocht. Ik heb dossiers van de zaken waar ze aan werkte en van zaken die ze de afgelopen vijf jaar heeft behandeld. Ik moet namen nalopen om te kijken of iemand die ze achter slot en grendel heeft gezet kort geleden vrij is gekomen, hun familie en handlangers. In het bijzon-

der de geweldplegers. Haar slaggemiddelde lag erg hoog.’

‘Cicely was een tijger in de rechtszaal, ik heb nog nooit meege-
maakt dat ze iets over het hoofd zag. Tot nu.’

‘Waarom was ze daar, commissaris, midden in de nacht? Uit de
voorlopige autopsie blijkt dat het tijdstip van overlijden 01.16 uur is.
Het is een ruige buurt – afpersingen, straatroof, seksclubs. Een paar
straten van de plek waar ze is gevonden, is een beruchte locatie voor
het verhandelen van chemodrugs.’

‘Ik weet het niet. Ze was een voorzichtige vrouw, maar ook...
arrogant.’ Hij lachte flauwtjes. ‘Echt bewonderenswaardig. Ze ging
de confrontatie aan met het slechtste wat deze stad te bieden heeft.
Maar om zichzelf opzettelijk in gevaar te brengen... ik weet het
niet.’

‘Ze had een rechtszaak lopen, Fluentes, doodslag. Heeft zijn
vriendinnetje gewurgd. Zijn advocaat voert crime passionnel als
verdediging op, maar er wordt gefluisterd dat Towers hem al zo
goed achter tralies had. Ik ben het aan het onderzoeken.’

‘Loopt hij vrij rond of zit hij vast?’

‘Loopt rond. Eerste geweldsmisdrijf, absurd lage borgsom.
Omdat het moord was, moest hij een enkelband dragen, maar dat
stelt geen bal voor als hij ook maar iets van elektronica weet. Zou ze
hem hebben opgezocht?’

‘Absoluut niet. Het corrupteert haar zaak als ze buiten de rechts-
zaal contact heeft met een verdachte.’ Whitney dacht aan Cicely,
herinnerde zich haar en schudde zijn hoofd. ‘Dat zou ze nooit ris-
keren. Maar misschien heeft hij andere middelen gebruikt om haar
daarheen te lokken.’

‘Zoals ik al zei, ik ben het aan het natrekken. Ze had gisteravond
een eetafspraak met George Hammett. Kent u hem?’

‘Van feestjes. Ze zagen elkaar af en toe. Niets serieus volgens mijn
vrouw. Ze was altijd op zoek naar de perfecte man voor Cicely.’

‘Commissaris, ik kan het maar beter nu vragen, onofficieel. Had
u een seksuele relatie met het slachtoffer?’

Er bewoog een spier in zijn kaak, maar zijn blik bleef vlak. ‘Nee,

dat was niet zo. We waren vrienden en die vriendschap was erg waardevol. In wezen was ze familie. Maar goed, jij begrijpt niets van familiebanden, Dallas.'

'Nee.' Haar stem klonk effen. 'Dat zal wel niet.'

'Het spijt me.' Whitney kneep zijn ogen dicht, wreef met zijn handen over zijn gezicht. 'Dat was ongepast en onredelijk. En je vraag was relevant.' Hij liet zijn handen zakken. 'Heb je wel eens een dierbare verloren, Dallas?'

'Niet dat ik me kan herinneren.'

'Het verscheurt je,' mompelde hij.

Zo zag het er ook uit. In de tien jaar dat ze Whitney kende, had ze hem woedend gezien, ongeduldig, zelfs in- en inwreed. Maar nog nooit verslagen.

Als een hechte band en verlies dat een sterke man aandeden, vond Eve dat zij beter af was. Ze had geen familie die ze kon verliezen en alleen vage, afschuwelijke beelden uit haar jeugd. Haar leven zoals het nu was, was begonnen toen ze acht jaar was. Ze werd gevonden in Texas; mishandeld en achtergelaten. Wat er voor die dag was gebeurd, deed er niet toe. Ze hield zichzelf constant voor dat het er niet toe deed. Ze had zich ontwikkeld tot wat ze was, wie ze was. Wat vriendschap betreft had ze weinig dierbaren waar ze genoeg om gaf, die ze voldoende vertrouwde. En voor meer dan vriendschap had ze Roarke. Hij had haar weerstand gebroken tot ze hem meer had gegeven. Zo veel, dat het haar op de raarste momenten aanvloog – bang omdat ze wist dat hij pas tevreden zou zijn als hij alles had.

Als ze hem alles gaf en hem vervolgens zou verliezen, zou er dan nog iets van haar over zijn?

In plaats van erbij stil te blijven staan, greep ze naar de koffie en de resten van een reep die ze uit haar bureau viste. Het vooruitzicht van lunch was bijna net zo'n illusie als een week in de tropen. Ze nam een slok en kauwde terwijl ze het definitieve autopsierapport op haar beeldscherm vluchtig doorlas.

Het tijdstip van overlijden bleef zoals in het voorlopige rapport

was vermeld. De oorzaak, een doorgesneden keel en het daarmee gepaard gaande bloedverlies en zuurstoftekort. Het slachtoffer had coquilles en groenten gegeten, wijn, echte koffie en vers fruit met slagroom. Opname naar schatting vijf uur voor overlijden.

De melding was snel binnengekomen. Cicely Towers was nog geen tien minuten dood toen een taxichauffeur, die moedig of wanhopig genoeg was om in die buurt te werken, het lichaam had gezien en gemeld. De eerste surveillancewagen was drie minuten later ter plaatse.

De moordenaar had snel gehandeld, bedacht Eve. Maar het was makkelijk om in zo'n buurt te verdwijnen – in een auto te stappen, door een deur te gaan, of een club in. Er moet bloed zijn geweest; de halsader gulpte en sproeide. Maar de regen werkte in zijn voordeel en spoelde het bloed van de handen van de moordenaar.

Ze moest de buurt uitkammen, vragen stellen waarop ze waarschijnlijk geen enkel wezenlijk antwoord zou krijgen. Maar toch, vaak boden steekpenningen een ingang waar procedures of bedreigingen het lieten afweten.

Ze bestudeerde de politiefoto van Cicely Towers met haar bloederige halsketting toen haar 'link piepte.

'Dallas, Moordzaken.'

Er verscheen een gezicht op haar scherm, jong, stralend en sluw. 'Inspecteur, wat is het verhaal?'

Eve hield zich in en vloekte niet. Ze had niet zo'n hoge dunk van journalisten, maar C.J. Morse bungelde helemaal onder aan haar lijst. 'Wat ik te zeggen heb wil je niet horen, Morse.'

Op zijn ronde gezicht brak een lach door. 'Kom op, Dallas, het publiek heeft recht op informatie. Dat weet je toch?'

'Ik heb niets voor je.'

'Niets? Wil je dat ik de ether inga met het bericht dat inspecteur Eve Dallas, het neusje van de zalm van de New Yorkse politie, met lege handen staat bij het onderzoek naar de moord op een van de meest gerespecteerde, belangrijke en opvallende persoonlijkheden van de stad? Dat zou ik kunnen doen, Dallas,' zei hij en klakte met zijn tong. 'Zou ik kunnen doen, maar dan sta je er gekleurd op.'

‘En jij denkt dat ik me daar druk om ga maken.’ Haar glimlach was flauw en vlijmscherp, haar vinger hing boven de uitknop. ‘Heb jij het even mis.’

‘Misschien maakt het jou persoonlijk niet uit, maar het kan nadelig uitpakken voor het korps.’ Zijn meisjesachtig lange wimpers knipperden. ‘Nadelig voor commissaris Whitney omdat hij zijn invloed heeft gebruikt om jou de leiding over het onderzoek te geven. Om maar niet te spreken van de weerslag die het zal hebben op Roarke.’

Haar vinger trilde, ze drukte hem in haar handpalm. ‘De moord op Cicely Towers heeft prioriteit voor het korps, voor commissaris Whitney en voor mij.’

‘Ik zal je citeren.’

Irritante eikel. ‘En mijn werk bij het korps heeft niets met Roarke te maken.’

‘Hé schoonheid, alles wat met jou te maken heeft, heeft met Roarke te maken en andersom. En weet je, aangezien jouw man zaken deed met de onlangs overledene, haar ex-man en haar huidige metgezel is het cirkeltje weer mooi rond.’

Ze balde gefrustreerd haar vuisten. ‘Roarke doet veel zaken met veel mensen. Ik wist niet dat je weer voor de roddelpers werkte, C.J.’

Daarmee veegde ze dat zalvende lachje van zijn gezicht. Er was niets wat C.J. Morse meer haatte dan herinnerd worden aan zijn beginperiode bij de sectie roddels en society. Vooral niet nu hij zich de misdaadjournalistiek in had weten te wurmen. ‘Ik heb contacten, Dallas.’

‘Ja, je hebt ook een puist midden op je voorhoofd. Daar zou ik iets aan laten doen.’ Met die goedkope, maar erg bevredigende opmerking, verbrak Eve de verbinding.

Ze sprong op en ijsbeerde door het vierkante kantoortje, stak haar handen in haar zakken en haalde ze er weer uit. Verdomme, waarom moest Roarkes naam in deze zaak naar boven komen? Hoe nauw was hij eigenlijk betrokken bij de zaken van Towers en haar partners?

Eve liet zich weer in haar stoel vallen en keek dreigend naar de dossiers op haar bureau. Ze moest het uitzoeken en snel ook.

Bij deze moord had hij in ieder geval een alibi, wist ze. Op het moment dat de keel van Cicely Towers werd doorgesneden, was Roarke druk bezig de dienstdoende inspecteur helemaal suf te neuken.

2

Het liefst was Eve naar haar appartement gegaan – dat had ze haangehouden hoewel ze de meeste nachten bij Roarke doorbracht. Daar zou ze kunnen broeden, nadenken, slapen en de laatste dagen van het leven van Cicely Towers nalopen. In plaats daarvan ging ze naar Roarke.

Ze was moe genoeg om de touwtjes uit handen te geven en liet het voertuig met de automatische piloot door het late verkeer loodsen. Eten ging voor, besloot Eve. En als ze nog tien minuten kon stellen om haar gedachten op een rijtje te krijgen, des te beter.

De lente had besloten buiten te spelen, lekker. Ze kwam in de verleiding de ramen open te doen, de geluiden van het jachtige verkeer, de snorrende maxibussen, klagende voetgangers en het suizende luchtverkeer te negeren.

Om het galmende geschreeuw van de gidsen van toeristenzepelins te ontwijken, sloeg ze af naar 10th Street. Afsnijden door de binnenstad en over Park scheuren was sneller, maar dan zou ze worden getrakteerd op de dreunende voordracht over de bezienswaardigheden in New York, de geschiedenis en traditie van Broadway, de schitterende musea, de verscheidenheid aan winkels – en reclame voor de eigen cadeauwinkel van de zeppelin.

Omdat de zeppelinroute over haar appartement scheerde, kon ze het relaas wel dromen. Ze wilde niets horen over het gemak van de voetgangersglides bij de schitterende modewinkels van Fifth tot aan Madison of over de nieuwste loopbrug van het Empire State Building.

Bij een kleine file op 52nd keek ze peinzend naar een reclamebord waarop een oogverblindende man en een prachtige vrouw elkaar gepassioneerd kusten, ze beweerden elke keer als ze naar adem haptten dat alles nog aantrekkelijker werd door Mountain Stream mondspray.

De voertuigen stonden kop aan kont, een aantal taxichauffeurs schreeuwde originele beledigingen naar elkaar. Een maxibus barsensvol passagiers claxonneerde verwoed – door het extra, ooverdovende lawaai schudden de voetgangers op de hellingbanen en trottoirs hun hoofden en zwaaiden met hun vuisten.

Een verkeers-hovercraft dook naar beneden, spuwde de gebruikelijke bevelen om door te rijden of beboet te worden. Het verkeer kroop lawaaierig en geïrriteerd richting de betere wijken.

De stad veranderde terwijl ze van het centrum naar de rand reed, waar de rijke en bevoorrechte mensen woonden. Bredere, schonere straten, parken vol bomen. Hier werd het geluid van voertuigen gereduceerd tot een suizende beweging en de wandelende menigte ging gekleed in maatpakken en liep op dure schoenen.

Ze passeerde een hondenuitlater die een stel elegante, blonde jachthonden begeleidde met het onverstoorbare zelfvertrouwen van een doorgewinterde droid.

Toen ze bij de poort van Roarkes herenhuis kwam, bleef haar auto stationair lopen tot het programma haar doorliet. De bomen stonden in bloei. Witte bloesem liep over in roze, geaccentueerd door diepe, warme tinten rood en blauw, omzoomd door een lang, smaragdgroen gazon.

Het huis zelf rees op tegen de donker wordende lucht, de ruiten glinsterden in de late zon, de steen indrukwekkend en grauw. Het was al maanden geleden dat ze het voor het eerst had gezien, toch kon ze maar niet wennen aan de pracht, de weelderigheid – de pure rijkdom. Ze bleef zich maar afvragen wat ze hier eigenlijk deed – hier, bij hem.

Ze liet haar auto onder aan de granieten trap staan en liep naar boven. Ze klopte niet aan. Deels uit trots en deels uit koppigheid. De butler van Roarke had een hekel aan haar en deed geen moeite dat te verbergen.

Zoals verwacht, verscheen Summerset als een wolk zwarte rook in de vestibule, zijn zilvergrijze haar glansde, op zijn lange gezicht prijkte al een afkeurende blik.